

10 e Kamer

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Na (tussen)arrest van 22/06/2001 met nr. 89.541

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

~~de~~

da. ~~14~~ 0 12 006

schepenen dat te arr.

Nr. 777/99
VAN HET PARKET

Nr. 96810
VAN HET ARREST

31 maart 2006

not. BG 66.50.100.096/94 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. Nr. _____, nijveraar, geboren te _____ op _____
wonende te _____;
2. Nr. _____, zonder beroep, geboren te _____
op _____, wonende te _____;

Veroordeeld bij (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 22 juni 2001 om:

"Als daders zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek, om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, dan wel, om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben, dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon worden gepleegd: door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelokt te hebben,

te

Bij inbreuk op art.44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.64, 1°,2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot 24 maart 1997 en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op art.42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het instandhouden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer

vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake,

A. op niet nader gekende data in de periode van 1 januari 1989 tot 31 december 1992:

de gebouwen omschreven in stuk 7 van het strafdossier onder de letters C,E,F en G te hebben verbouwd of gebouwd als volgt:

1. het gebouw C, 20 m op 20 m metende: sanering met vernieuwing van de voorgevel met inrij van 6 meter en van het dak met het plaatsen van golfplaten en ijzeren gebinten,
2. het gebouw E, 20 m op 6 m metende: het overkoepelen van de strook van 6 meter tussen de gebouwen C en D door doortrekking van het dak van gebouw C,
3. het gebouw F, 25 m op 10 m metende: het bouwen van een opslagplaats door het plaatsen van een open afdak, steunend aan de ene zijde op zes ijzeren staanders en aan de andere zijde op vier staanders met een hoogte van vijf meter, waarop een ijzeren dakgebinte ligt bedekt met golfplaten en met grondoppervlak verhard met beton,
4. het gebouw G, 20 m op 12 m metende: het bouwen van een opslagplaats door het plaatsen van metalen dakgebinten rustend op twee maal vijf staanders, met grondoppervlak verhard met beton,
5. het stapelen van hout tot op de perceelsgrenzen en tot op het wegdek,

B. vanaf 1 januari 1993 tot 1 oktober 1998:

het in stand houden van de sub A omschreven toestand.”

Gelet op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 8 juni 1999.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 16 juni 1999 door de beklaagden.
- 23 juni 1999 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden.

* * *

Gelet op het (tussen)arrest van deze kamer van het Hof van 22 juni 2001.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal.

* * *

1.1. De zaak werd op de terechtzitting van 3 maart 2006 hernomen met de gewijzigde samenstelling van de zetel.

1.2 Het Arbitragehof heeft in zijn arrest nr. van 28 maart 2002 ontkennend geantwoord op de vragen aangehaald in voormeld tussenarrest van 22 juni 2001. Niets staat er nog aan in de weg dat het Hof thans beslist over de herstellvordering van de toenmalige gemachtigde ambtenaar, van rechtswege verder gezet door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur (art.198 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening) en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom.

De vraag tot uitstel nog geformuleerd in de conclusie neergelegd op de terechtzitting van 3 maart 2005 werd in termen van pleidooien niet gehandhaafd, vermits toch kopijen van recente foto's konden worden neergelegd; er is overigens geen reden om op de vraag tot uitstel in te gaan; de beklaagden hebben meer dan ruim de tijd gehad om de stukken te verzamelen die zij wensten neer te leggen.

2.1. Bij voormeld tussenarrest werden de beklaagden schuldig bevonden aan en tot een straf veroordeeld wegens het zonder de vereiste voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning uitvoeren en in stand houden van de volgende werken aan constructies in stuk 7 van het dossier en hierna verder aangeduid onder de letters C, E, F en G:

- (1) gebouw C: sanering met vernieuwing van de voorgevel met inrij van 6 meter en van het dak met het plaatsen van golfplaten en ijzeren gebinten,
- (2) gebouw E: het overkoepelen van de strook van 6 meter tussen de gebouwen C en D door doortrekking van het dak van gebouw C,
- (3) gebouw F: het bouwen van een opslagplaats door het plaatsen van een open afdak en aanleggen van een betonverharding,
- (4) gebouw G: het bouwen van een opslagplaats door het plaatsen van metalen dakgebinten en aanleggen van een betonverharding.

De beklaagden werden vrijgesproken voor het zonder vergunning stapelen van hout tot op de perceelsgrenzen en tot op het wegdek, vermits het niet om een activiteit ging waarvoor in de betrokken periode een bouwvergunning was vereist.

2.2. De gemachtigde ambtenaar formuleerde een drievoudige herstellvordering:

(1) in zijn brief van 2 juli 1996 met bijlagen (stukken 29/ 4, 5 en 6) vordert hij het herstel van de plaats in de vorige toestand met betrekking tot de opslagplaatsen (gebouwen F en G) en het gestapelde hout, hierna onderdeel 1 van de herstellvordering genoemd; de verbeurte van een dwangsom wordt gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel,

(2) in zijn brief van 18 juni 1997 (stukken 29/ 16 en 17) vordert hij in akkoord met het college van burgemeester en schepenen de betaling van een meerwaardesom voor de verbouwingen aan het gebouw C en voor de tot stand gebrachte overdekking (gebouw E) tussen de gebouwen C en D, hierna onderdeel 2 van de herstellvordering genoemd,

(3) in zijn brief van 12 mei 1988 (stukken 29/ 18 en 19) vordert hij met het akkoord van het college van burgemeester en schepenen het uitvoeren van aanpassingswerken ter integratie van het geheel in het landschap, meer

bepaald het verwijderen van de verharding en het aanbrengen van groenzones in de bouwvrije strook vooraan en aan de zij- en achterkavelgrens, hierna onderdeel 3 van de herstellvordering genoemd; ook hier wordt de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot uitvoering van de aanpassingswerken.

Eens de vordering regelmatig geformuleerd dient het Hof er over te beslissen voor zover zij naderhand niet op regelmatige wijze werd gewijzigd of ingetrokken, wat ter zake niet het geval is geweest; zij maakt deel uit van de stukken waarvan de rechter in beroep kennis dient te nemen en moet in graad van beroep niet uitdrukkelijk herhaald worden.

3.1. Met betrekking tot onderdeel 1 van de herstellvordering is het zo dat voor zover zij betrekking heeft op het stapelen van hout zij niet voor inwilliging vatbaar is, gelet op de vrijspraak van de beklaagden op dit punt.

3.2. Voor zover onderdeel 1 van de herstellvordering betrekking heeft op de opslagplaatsen (gebouwen F en G) is zij zonder voorwerp, althans wat betreft het afdak en de ijzeren staanders van gebouw F en het metalen dakgebinte en de staanders van gebouw G, vermits deze constructies zijn verwijderd, zoals blijkt uit de kopijen van foto's neergelegd door de beklaagden. De betonverhardingen werden blijkens de foto's evenwel niet verwijderd. Op dit punt werd aan de wederrechtelijke toestand nog geen einde gesteld en er werd evenmin een regularisatievergunning voor deze constructies verleend, zodat het gevorderd herstel door "uitbraak van de betonverharding" nog nodig is om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. In het arrest van 22 juni 2001 werd de thans nog gehandhaafde bewering van de beklaagden dat de betonverharding zou dateren van 1958 reeds tegengesproken (randnummer 4 laatste alinea).

4. Met betrekking tot onderdeel 2 van de herstellvordering is het zo dat de gebouwen C en E, waarop deze vordering betrekking heeft, werden opgericht door en eigendom zijn gebleven van

terwijl de beklaagden de eigenaars zijn van de grond. Als veroordeelden voor het betrokken stedenbouwmisdrijf kunnen de beklaagden wel degelijk veroordeeld worden tot het betalen van de meerwaarde door het goed, dit is het perceel grond, door het misdrijf verkregen. Het is overigens die het misdrijf pleegde, daarbij handelend door het persoonlijk toedoen van de beklaagden.

Met de beklaagden is het Hof evenwel van oordeel dat de sanering van het gebouw C geen aanwijsbare meerwaarde voor het goed heeft meegebracht. Meerwaarde is wel gecreëerd door het wederrechtelijk oprichten van het gebouw E, vermits een strook landbouwgrond werd gevaloriseerd als duurder industriegrond. Bij gebrek aan gegevens die een meer precieze raming van de meerwaarde toelaten wordt zij in billijkheid, onder meer rekening gehouden met de relatief beperkte oppervlakte waarover het gaat, geraamd op € 5 000.

De beklaagden kunnen er zich moeilijk over beklagen dat een meerwaardesom wordt gevorderd eerder dan de afbraak van de constructie; zij kunnen overigens steeds de verplichting tot betaling van een meerwaardesom "kwijten" door het herstel op dit punt van de plaats in de vorige toestand binnen het jaar. De vordering is vanuit stedenbouwkundig oogpunt verantwoord, gelet op het feit dat het gaat om een soort

overbrugging tussen twee gebouwen die vergund/gedoogd zijn en zij gepaard gaat met een vordering tot uitvoering van aanpassingswerken.

5. Wat betreft onderdeel 3 van de herstellvordering is het zo dat niets eraan in de weg staat dat naast de meerwaardevordering ook aanpassingswerken worden gevorderd. Dat de vordering op dit punt mede is gesteund op het stapelen van hout, waarvoor destijds geen bouwvergunning was vereist, houdt niet in dat zij niet zou kunnen worden ingewilligd, vermits de aanpassingswerken mede noodzakelijk zijn om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf voor zover het betrekking heeft op de zogenaamde sanering van gebouw C en het tot stand brengen van gebouw E. Het aanbrengen van een groenscherm rond de zonevreemde constructies is overigens slechts een hernemen van een verplichting reeds opgelegd in de vergunning van 18 augustus 1988, waarbij de oprichting van gebouw D werd vergund.

Gelet op de situatie ter plaatse, zoals deze blijkt uit de plannen en foto's in het dossier, blijkt niet dat deze vordering wegens het bemoeilijken van open afrijden van de vrachtwagens kennelijk onredelijk zou zijn. Op het terrein is voldoende ruimte om ook na het aanbrengen van het groenscherm het manoeuvreren van vrachtwagens toe te laten wanneer er voor gezorgd wordt dat het terrein minder vol gestouwd wordt met stapels hout, wat in redelijkheid van de exploitant kan worden verwacht. Wel kan worden aanvaard dat de breedte van de oprit op 6 m wordt bepaald, zoals de breedte van de toegangspoort van gebouw C, in plaats van op 5 m zoals de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert.

6. Uit de motivering door de gemachtigde ambtenaar met betrekking tot de onderdelen 1 en 3 van de herstellvordering blijkt dat deze gesteund zijn op de vaststelling dat het goed is gelegen in agrarisch gebied en de constructies ermee strijdig zijn. De ambtenaar wil zoveel mogelijk het – overigens in Vlaanderen vrijwel steeds relatief - open landelijk gebied vrijwaren. Noch de aanwezigheid van een tweetal bedrijven in de omgeving, noch de ligging aan wat een drukke gewestweg wordt genoemd, noch de nabijheid van een kruispunt met tankstation, noch enig ander gegeven, toont aan dat de herstellvordering in een of meer van haar onderdelen zou steunen op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of uitgaan van een opvatting over een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. Voormelde feitelijke gegevens zijn in tegendeel precies van aard het belang dat de gemachtigde ambtenaar hecht aan het zoveel mogelijk vrijwaren van het relatief open agrarisch karakter van de omgeving, te verantwoorden.

Kortom, de gevorderde herstelmaatregelen, in de mate dat het Hof erop ingaat, zijn nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en leggen aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

7. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige

toestand en tot uitvoering van aanpassingswerken te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het lange talmen van de beklaagden om tot deze onderscheiden vormen van herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de inmiddels tot een straf veroordeelde beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel en de termijnen welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsommen zullen kunnen verbeuren.

OP DEZE GRONDEN

Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen aangehaald in het tussenarrest van 22 juni 2001 en deze hiervoor en hierna aangehaald,
24 van de wet van 15 juni 1935,
190, 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,

verder ten gronde beslissend over de ontvankelijke beroepen met eenparige stemmen:

wijzigt het bestreden vonnis voor zover uitspraak wordt gedaan over de drieledige herstellvordering en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom als volgt:

wijst de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur af voor zover zij strekt tot herstel van de plaats in de vorige toestand door verwijdering van het gestapelde hout en verklaart de vordering tot verbeurte van een dwangsom in de mate dat zij hierop betrekking heeft zonder voorwerp,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp voor zover het herstel van de plaats in de vorige toestand wordt gevorderd door afbraak van het afdak en de ijzeren staanders van gebouw F en het metalen dakgebinte en de staanders van gebouw G,

beveelt aan over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden door het verwijderen van de betonverhardingen van de voor het overige verwijderde constructies F en G,

beveelt dat voor het geval dat de plaats op dit punt niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in

de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 15 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van zes maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt aar over te gaan tot uitvoering van de volgende aanpassingswerken op het terrein te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden:

- het verwijderen van verharding ter plaatse van de uit te voeren aanpassingswerken,
- in de bouwvrije strook van 8 m ten opzichte van de rooilijn op 13 m van de as van de gewestweg: het aanleggen van voortuingroen met laagstammige streekeigen beplanting, over de breedte van het perceel, uitgezonderd de oprit van maximum 6 m breed,
- langs de zij- en achterkavelgrens: het aanleggen van een bufferstrook van minimum 6 m breed, bestaande uit een streekeigen groenscherm van laagstammige bomen en laagstammige tussenbeplanting,

beveelt dat voor het geval deze aanpassingswerken niet worden uitgevoerd binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 10 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot betaling van een som van € 5 000, gelijk aan de meerwaarde die het goed heeft verkregen door het tot stand brengen van het gebouw E (het overkoepelen van de strook van 6 meter tussen de gebouwen C en D) door storting op de rekening van de rekenplichtige van het grondfonds bedoeld in art. 144 § 1 van het decreet van 18 juli 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening,

zegt voor recht dat de veroordeelden zich op geldige wijze van deze verplichting tot betaling kunnen kwijten door de plaats in de vorige toestand te herstellen door verwijdering van het gebouw E binnen een termijn van één jaar vanaf heden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie na het tussenarrest van 22 juni 2001, bepaald op € 49,67.

Kosten:		
Afschriften:	31,35	
Opstelrecht ber.bekl.:		
Dagvaarding:	13,80	
		<hr/>
	45,15	
+ 10 % :	4,52	
		<hr/>
Totaal :€	49,67	

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **31 maart 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,

raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste
Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer
op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste
wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover
hij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

advocaat-generaal,

griffier;

Goedgekeurd doorhaling van ◁ nietige lijn(en) en ▷ nietige woord(en);